

EGYETERTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztői iroda: Budapest, IV. hímző-utca 1. sz.

három a lap szellemi részét illető minden közlemény küldendő. — A hirdetések csak bérmentesen fogadjanak el.

Kéziratok csak rendkívül esetben kerülhetnek vissza.

Kiadó-hivatal:

Budapest, IV. hímző-utca 1. sz.

három az előzetési pénzek küldendők.

19. 80. 93.50 68. 62. 81. 70. 64. 58. 44. 43.50 39.80 65.60 81. 64. 01.50

Előzetési díj: Vidékre postán vagy helyben hához... Egy évre... Hirdetési díj: 9 hasábol postán egy...

Budapest, november 21.

Reméljük, hogy Budapest példájára nem fognak késmi más városok és választókerületek sem, hogy képviselőik szöszegése s az ország legfontosabb anyagi érdekeinek feladása ellen hangosan tiltakozzanak.

A mikéntre nézve legyen szabad nézetünk, illetőleg javaslataink előadását közzéírhatni.

Lapunk november 9-iki számában közzöltük azon külön képviselő választó városok névsorát, melyeknek képviselői a magyar önálló bank ellen szavaztak.

Másod sorban állanak azon városok, melyeknek képviselői nem szavaztak, hanem a távollevők kézi szerepeket. Ezen távollevők aként állanak a bank ellen szavazókhoz, mint állnak valamely bünti elkövetőkhöz azok, kiknek módjában lett volna a bünt elkövetését, illetőleg az ez által okozott kárt elhárítani.

Mondjuk, a városoknak felada különösen négyüléseket rendezni a mondott célra, miután városokban sokkal könnyebben megy a dolog, mint a falusiakban. Cél szerű, ha a mozgalom különösen a szavazati joggal bíró polgárok körében keletkezik, de nem szükséges mulhatlanul, hogy kizárólagosan választók szerepeljenek a négyüléseken.

Minden áron élni akar; kész volt életét megkínései árán is megváltani. A törvényszék nem engedett esdeklésének, s ő halálra ítélték. Ajutlan vitték kamarájába s két óra múlva már a vécpadra kellett volna lépnie.

AZ „EGYETERTÉS” TÁRGYAJA.

A KÖSZÖRÜS.

Történelmi regény. — Irta CHAVETTE JENŐ. Fordította Mentaller Lajos.

ELSŐ RÉSZ. — MÁSODIK KÖTET. — 43-ik folytatás.

Minden áron élni akar; kész volt életét megkínései árán is megváltani. A törvényszék nem engedett esdeklésének, s ő halálra ítélték. Ajutlan vitték kamarájába s két óra múlva már a vécpadra kellett volna lépnie.

lető képviselő, mert az oly ember, a ki programját s szavát megszegni, a haza érdeke ellen cselekedni képes volt, tulteszi magát az aflele kételyeken, melyek a kényesebb lelkiismeretű hazafit okvetlen lemondásra bírnák.

A négyülési határozatok formája pedig nézetünk szerint körülbelül ilyen lehetne: „N. városában — tartott négyüléses fájdalommal győződött meg róla s ezennel constatálja, hogy N. N. képviselő urnak abeli eljárása, mely szerint az osztrák-magyar bankársulatról szóló törvényjavaslat elfogadásához szavazatával akadályozni elmulasztotta) ellentétben van — — kelt (vagy elmondott) programjának következő tételével: — — Elvárja a négyülés, hogy a nevezett képviselő ur, tekintetbe véve a haza érdekét s küldőinek akaratát, aként fogja ezután érvényesíteni szavazatát, hogy a banktörvénynek szentesítés alá torjesztése, a többi kiegyezési kérdéseknek a haza érdekével össze nem egyeztethető megoldása, nevezetesen a vámtérületi közösségnek továbbra fenntartása megakadályoztassék.”

Falusi kerületekben is lehet azonban rendezni összejöveteleket, melyekben hasonló nyilatkozatok létezőjenek. Álljanak a mozgalom élére a nagyobb községek, melyek a kerületekben többnyire irányadó tekintéllyel bírnak más községekben. Így van ez legtöbb kerületben. Többnyire ugy van, hogy a kisebb községek azt szokták kérdeni a választások alkalmával, mit mond s ki mellett van X. nagyobb szomszéd község.

Az eféle négyüléseken vagy kerületi összejöveteleken hozandó, s az illető képviselőnek a körülményekhez képest akár szóval, akár írásban tudomására juttatandó határozatok hozatalán kívül még mást is vagyunk bátrak ajánlani. Intézzenek kérvényeket a képviselőházhoz, melyekben elmondatván, miként szegte meg választóinak adott szavát N. N. képviselő ur, kértessék meg az országgyűlés oly intézkedések tételére, melyek által a népakarat meghusításra s ennek folytán a népképviseleti alkotmányos rendszernek megmehamisítása s sarkából való kifordítása lehetlenné váljék.

kásban, s elvileg ellene nyomatékos okokat lehet felhozni. De hát mi fájdalom, kivételes helyzetben vagyunk; ekkoráig nálunk nem vált be az utasítás nélküli való választás rendszere. Ennek szomorú bizonyosságát látjuk a banktörvény megszavazásánál, valamint láttuk a szesz és cukoradónál is. A még a közérköleség nem emelkedik oda, hogy a becsületes és a haza érdeke erősebb legyen mint a pártérdek és pártfogyelem, ezek ellen övö intézkedéseket tenni nagyon is indokolva van. Milyenek legyenek azok: nem volna-e célszerű például megnyugodni a választók bizonyos hányadának, időről időre összehívását követelni a kerületbeli választóknak, hogy a képviselőik eljárását bírálata alá venén programszegés esetében új választás eszközöltessék; erre néve határozzon a képviselőház bölcseisége; de az ország közönségének feladata s kötelessége minden esetre sürgetni, hogy a mostani viszás állapot hátrányai ellen orvoslás találtassék ki.

A képviselőházban holnap kezdődik a büntető-törvénykönyvi javaslat felett az általános vita. E primitív munka ellen, mely néhány évizeddel ezelőzre visszadobni az osztrák büntető törvénykönyv vagy szokások elvek szerint gyakorlati eddigi fenytő igazságszolgáltatás némely ágát, a legelőkelőbb parlamenti hárez várható. Holnap beszédet tart Zsedényi Ede is, ki azt fogja a tárgyalás kapcsolataiban indítványozni: utasítsa a ház az igazságszolgáltatás némely ágát, a legelőkelőbb parlamenti hárez várható. Holnap beszédet tart Zsedényi Ede is, ki azt fogja a tárgyalás kapcsolataiban indítványozni: utasítsa a ház az igazságszolgáltatás némely ágát, a legelőkelőbb parlamenti hárez várható.

Mazuranes bán és Philippovich tónok még néhány napig Budaposten maradnak és holnap a király által külön-külön magánfogadatlásban részesülnek. Az osztrák-magyar Lloyd-dal kötött hajózási és pósta-szerződés bevizsgálására szóló törvényjavaslat indokolását bő kivonatban közli a „B. Corr.”, melyből kivonjuk a következők pár pontot: A vállalat ma már öv szilárd alapon áll, hogy az állam érdekében anyai szolgálatot tesz, a melyek subventionálását indokolják.

A politikai, postaszolgálati és kereskedelmi szempontok figyelembe vételével a kormány az indoklás szerint arra törekedett, hogy az új szerződésnél a subvezio fejében a vállalat lehetőleg nagy és biztos ellenszolgálatokat tegyen. — E szerint a postavonalakban némi változás hozatik be, részben újabb állomások vétetnek fel, részben a régebbiek közül néhány elhagyatik s a vonalak hossza (mértékek száma) is változott; s végre itt-tott több, mást kevesebb járat rendeztetett be évenként, vagy két vonal kombinálása által hozattak be cél szerű menetreformok, stb.

A „Republ. Française” a következőket írja: Tekintettel a senatus praesentioira és Mac Mahon vonakodására a politikát megváltoztatni, a kamrának kötelessége a költségvetést mindaddig megtagadni, míg a kamra többségéből oly miniszterium nem alakul, melyet bizalmával megajándékozzhat.

A németek gazdasági önállóságukról.

Az osztrák védvamosok örzése ropant visszatetszésre talált Németországban. A német politikai és gazdasági körök szorgalmasabban kezdik tanulmányozni Magyarország nemzetgazdasági viszonyait. Ennek eredménye, hogy Németországban a legmelegebben öhajjják Magyarország gazdasági helyzetének függetlenítését Ausztriától, minthogy ettől Magyarország és Németország között élnékbb forgalmat várnak.

Hogy mily tisztán látják Németországban az osztrák nagy gyárosok fosztogatási mániáját, s mennyire tartanak tőle, hogy egy ezek által kiforcirozott vámháboru egy részt meg fogja drágítani Németországban a kenyert, s kizárja Magyarországból néhány jóra való iparcikkét, más részt Magyarország nyers terményeit nem fogván kivihetni, a gazda potom áron vesztegeti majd el az osztrák gyarmatos uraknak, s vásárolt tőle méregdrágán rozsz iparcikket.

Németország legelterjedtebb pártja nem tagadja többé, hogy Németország tulnépes államaira az lenne a legkedvezőbb helyzet, ha a különvámterülettel bíró Magyarországgal szerződhetnek és Ausztria csak mint átviteli állam szerepelne. Ekkor kilátás volna, hogy Magyarország állandó piacot bírna Németországban nyers terményeire, s Németország is némely oly cikkben, a melyek itt nem igen termelhetők, jó piacot biztosíthatna magának. Most azonban Ausztria egész Európát vámháboruba akarja kvernii, csakhogy teljesen körmei között tarthasson.

A baj az, hogy Németországban nem merithetik jó hazai forrásokból viszonyaink ismeretét. Németül megjelölő lapjaink osztrák érzelműek, s legkevésbé sem törődnek Magyarország érdekeinek egyenes védelmével és tiszta fejtegetésével. Mindamellett, ha másképp nem, magánuton is csak behat oda a tárgy tisztább ismerete. És ennek benyomása alatt keletkeztek Hassencler Lipcei socialdemocraia november 8-iki és 17-iki levelei, melyekben több érdekes újság mellett érintve van e kérdés is. A levelek lapunk egyik munkatársához vannak címelve, s adjuk belőlük a következőket:

Lipcsében és Frankfurtban a Majnál éber figyelemmel és legnagyobb érdeklődéssel kísérik Magyarország minden politikai mozzanatát. Kivált a bankügyi kérdéseket ott nagy felindulást, minthogy a finansziális állapotoknál Magyarorszában merre fordulást más nem socialista lapok is igyekeztek érthetővé tenni Németországban. A német socialdemocraia igen rokonszenvesen nyilatkozott mindig Magyarország szabadsági és függetlenségéi eröködséi mellett, meglévén arról győződve, hogy Magyarország iparának emelkedése egykoron, noha csak közzetve, jótékonyan is, melyeket ott már egy negyed óra óta magam előtt láttam.

— Ugyan grófnó bocsáss el, a helyett, hogy tartóztatsz, hisz rád nézve e huzakodás vészhozó lehet. — Ezen érvelés megvőzözhette Dubarryt, mert nemokára kiállt: — Igen, menjenek, menjenek... élni akarok... Ó! menték meg életemet! A két esküdőt hirtelen vízhozhatott; mert az előbbi szavak után rögnő ajtó nyikorgást hallottam. Az ajtó bezártul azok után, kik e szegény nő vagyonát elrabolták. — Szerencsétlen nő! mondá Laura sírva. — A conciergerieből távozva, néhány óra múlva a rakparton ögyegetem. Akkor ment el mellettem a taliga, melyen a grófnó, Vandrinez bankár és fia, és egy szegény kömves legény mentek az örökévalóság útjára. A félelem örüllött tette, s a hóhérlények erővel tartották ülésén. Iszonyuan javeszték, s a népet hivta segítségül. — Igen, a rémuralom összes áldozatai között ő volt az egyetlen, ki magát gyávrán viselte, ismétlé Ivon. — Szerencsétlenségre! — mond az Abbé szomoruan. — Miért. — Mert a rémuralom kezdetén tíz oly gyáva mint Dubarry, husz ezer hóselek elítélte menthetet volna meg. Ugy mentek a halálba, mint a birka a vágóhídra, s a nép nem bírta felfogni a rettenetes látványosság valódi értelmét. Pedig a nép jó szívu, emberszerető és könnyen feled. Azért mondom, hogyha kezdetben tíz oly kétségbeesett találkozik mint Dubarry, a nép elérzékenyülvén, nem engedte volna a vérgözegek folytatását. — Ez igaz, mond Ivon. — Mondok egy példát. Midőn a grófnét a vécpadra vitték, egy izmos óriási lakatos mellett álltam, ki némán s komoran hallgatta az elítelt jajtásait. Egyszerre a háta megett valaki elküldte magát: „Ha fogd be a szádát te alvászó teremtés! Megvárás bennünket lármdáld.” E szavakra a lakatos visszafordult, és a beszélőnek szeméi közé köpött. (Folytatása következik.)

esony helyiségbe lehetett jutni, melyet toillete teremnek neveztek. Az Abbé folytató: — A toillete teremtől balra egy tágas szoba nyílt, s ez üvegfal által volt két részre választva. Azon része, mely az ablakok felé volt, irodának lett berendezve. Másik része volt a halálra ítélt kamrája, melynek egész butorata egy hosszú széles padból állott. E leírás szükséges volt, hogy megérthessék a jelenetet, melyet elbeszéltek. — Itt Montesquion ur egy perczre megállapodott, hogy lélegzetet vegyen, Ivon ezalatt a lépészhöz ment megmérni, nem jön-e még Lebic. — A pinchez felől még nem volt semmi nesz hallható. — Az Abbé folytató elbeszélését. — Ügnökőmet gyakran felkerestem az irodában. Miután mások is voltak jelen, állítólagos testvérem, csak rokonaikról beszél; beszéd közben azonban mintegy véletlenségből a gyanusok névsorát, kiknek elfogatása elrendeltetett, rendszeren elémbe tolták. — Legjobb lesz, ha ebéd ideje alatt jön, — mondá a hivatalnok — ilyenkor kollektám el szoktak menni, én azonban ide hoztam ebédemet s miután a foglyok is akkor érkeznek, ugy Lebean sem fog alkalmatlanokdni. — Követtem tanácsát, s így néha megtörtént, hogy a szomorú falak között magunkra maradtunk. — Dubarry elítélteése után elájult. Miután azonban ez az ülés elején történt, öt mint már említém, ide hozták, s míg a többi elítelt megérkezik, a padon fekvő hagytták. A borzasztó felindulás következtében még egészen ki volt merülve, midőn én az üvegfal másik oldalánál az irodába léptem. — E napon történt először, hogy állítólagos testvéremet nem találtam az irodában. — Azt hittem, valamelyik szomszédosában van, s vártam rák. A szerencsétlen elítelt sáhaját elhanyagolt hozzám. Hirtelen a halottak kamrájának ajtaja felnyílt. — Van valaki az irodában? szóalt meg egy hang.

— Ilyenkor mindannyi ebédelni szokott menni, viszonzá egy másik. — Nézzte meg az üvegfalon keresztül. — Nincs itt senki. — Meg kell jegyznem, hogy mihiely ajtónyílást hallottam, magam sem tudom, mily benső oszton következtében, egyik asztal alá bujtam, melynek legelő szőnyege elfedett. — Miután a férfiak azt vélték, magukban vannak, a pad felé közeleltek, melyen Dubarry grófnó meg folyton mozdulatlanul feküdt. Valameilyikik megérinthette kézt, mert felriadva, szivszaggató kétségbeeséssel kiáltá: — Nem ölnék meg egy-e uraim? Hisz soha senkinek nem véttem... nem, életemet nem vehetik el! — Erre iszonyu zokogásban tört ki, mely ép ugy, mint az előbbi szavak, az üvegfalon áthangzottak. — Teringtetél! Saját magadtól függ grófnó, hogy levágják-e fejedet vagy sem, — mond a férfiak egyike. — Mit kell tennem? kiállt oly hangon, melynél az öröm elragadtatását nem vagyok képes leírni. — A törvényszék küldte ide Surcot polgárt és engem, hogy megkérdezzünk, megakarod-e váltani életedet kinecsid árán? — Igen! vegyék el mindenemet, csak hagyjanak élni... Hisz még szép vagyok... S nem akarok meghalni, — fuldoklá a grófnó. — Azon perczben, midőn a félelem szől belőle, Dubarry valóság hetáranak mutatta magát. Valóban még mindig szép volt a szerencsétlen nő, ki hogy bírta megindítsa felépírtette magát. Még most is látom fehér ruhájában, melyről vörös és zöld szalagok lógtak le; s ugyan így színi eszokor volt és fekete hajában is, melyet két órával később Sámson levágott. — A szerencsétlen lény rózsaszínü cipőkben lépett a vécpadra. — Midőn a cipőket említette, Montesquion ur mosolygón kezdett. — Miért nevet? kérdé Ivon eszokolva. — Eszembe jutott a grófnó kicsiny elegans cipőjének említésére az az óriási s durva lábbeli

